

„A BRIDGERTON találkozása a Vándorló palotával. Magával ragadó!”
– The Globe and Mail –

A FRAGILE ENCHANTMENT

törékeny varázs

*finep
selection*

ALLISON SAFT

ALLISON SAFT

A
FRAGILE
ENCHANTMENT

törékeny varázs

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Ne aggodalmaskodjatok
a holnap miatt!*

1

A hogy Niamh¹ áthajolt a hajófedélzet korlátján, hatalmába kerítette az érzés, hogy valamit elfelejtett.

A legszebb textiljeit finom, krémszínű papírba csomagolta, elrakta az orsókat és az ollókat is, és – ami a legfontosabb – a meghívóját biztonságosan elrejtette a retiküljében. Nála volt minden. Biztosan nála volt minden. Mondjuk, nem tudhatta biztosan. Az, hogy mindent észben tartson, sohasem volt az erőssége. És bármennyire is utálta beismerni – bár titokban megbizonyosodott arról, hogy a retiküljében a törött ceruzákon és néhány elkallódott pénzérmén túl valóban ott lapul egy idegen birodalomba vezető kapu kulcsa –, az igazsággal nem lehetett vitába szállni: kedvenc ollójától kezdve életének legértékesebb időszakáig valahogy minden, ami valaha is kedves volt számára, kicsúszott a kezei közül.

Azért nem árt, ha ama bizonyos meghívót még egyszer ellenőrzi.

Niamh turkálni kezdett a kézitáskájában, és amikor megtalálta a levelet, megkönnyebbülten felsóhajtott. A szélei felkunkorodtak a sós tengeri levegőtől, és bár a pergamen idővel megsárgul, ez valójában csak a kilöttyintett teájának esett többször is áldozatul. A királyi család sértetlen viaszpecsétjétől kezdve a türelmetlenül matató ujjai nyomán fényesre és simára koptatott felületén át a tintafoltos tartalmáig mostanra minden egyes négyzetcentiméterét úgy ismerte, mint a saját tenyerét:

¹ Ősi ír mitológiai név. Ejtés: Nív.

*Tisztelt Niamh Ó Conchobhair!*²

Szeretettel meghívjuk Önt Újvilágba a királyi család nagyra becsült vendégeként azzal a szándékkal, hogy Öfelsége Christopher herceg, Kristály-forrás nagyhercege és Ő királyi fensége Rosa de Todos los Santos de Carnillo, Castilia hercegnőjének menyegzőjén udvari varrónőként szolgáljon...

Még most sem tudta igazán felfogni. Ő, egy bűbajos, az isten háta mögötti Termővölgyből, ő fogja elkészíteni a királyi esküvőre a ruhákat. A kemény munka végre meghozta gyümölcsét.

Két évvel ezelőtt Caoimhe Ó Flaithbertaigh,³ az egyik lány a szülőföldjéről Újvilágba utazott, hogy meglátogassa egy távoli rokonát. A bálon egy Niamh által tervezett ruhát viselt. Egy ezüst fonállal hímzett tündéri, sárga selyemruha volt, a tavasz emlékének varázsával átítatva, melyben rabul ejtette a szezon legkívánatosabb agglégényének, Rezgő-kanyon fiatal hercegeének a szívét. Azóta az újvilágbeli megrendelők folyamatosan áramlottak hozzá. Mindegyikük arra vágyott, hogy megízlelje a mágiát, ami egy közönséges bűbájost hercegnővé tett. Niamh ruhát varrt a kétségbeesett nemeseknek, akik jelentéktelen lányaikak akarták vonzóvá varázsolni, a fiatal nemesasszonyoknak, akik szerettek volna beházasodni az arisztokrácia köreibé, és az asszonyoknak, akik foggal-körömmel ragaszkodtak az idő múlásával megfakult szépségükhöz. Kizárólag az ő becsvágyuknak köszönhetően tudott a családjá a felszínen maradni az elmúlt két évben. Végül már csak vajmi kevés bűbájföldi tudta megfizetni azokat a ruhákat, amiket Niamh Ó Conchobhair varázslata keltett életre.

Mostanra nem kellett aggódnia sem az édesanyja fájó ízületei és egyre romló látása vagy a napról napra egyre törekenyebb, megkeseredett nagyanyja miatt, sem a javításra váró tető, sem a szomszéd fiúnak, Cilliannak és kecskéjének jóvoltából betört ablak miatt. A csodával határos módon a munkája felkeltette Újvilág régenshercegeének figyelmét.

² Ősi kelta eredetű vezetéknev, jelentése: kutyák szerelmese. Ejtsd: Konór.

³ Ősi kelta eredetű név, jelentése: bájos, fényes uralkodó. Ejtsd: Kvíva ó Flaherti.

Az, hogy ő készítheti a királyi menyegzőre a ruhákat, lehetővé teszi, hogy saját üzletet nyisson Újvilág fővárosának szívében, és hogy nagyanyját és édesanyját Bűbájföldről egy kényelmes villába költöztesse. Soha többé nem kellene dolgozniuk vagy szenvedniük a megélhetésért.

Niamh azt kívánta, bárcsak ne érezné olyan borzasztóan önzőnek magát, amiért elfogadta a felkérést.

Amikor elmesélte nagyanyjának, hogy mire készül, az asszony úgy nézett rá, mint egy idegenre. *A nagyapád az újvilágiak ellen harcolt, hogy biztosítsa az életedet itt, Bűbájföldén. Azok a szörnyetegek megpróbáltak elpusztítani téged a varázserőddel együtt, de nem sikerült nekik. És te hajlandó lennél a varázserőddel átszőtt ruhákat varrni nekik? Ezt a megaláztatást sosem fogom kiheverni.*

Szégyent hozni a családjára a legeslegutolsó dolog volt, amit Niamh valaha is akart. Életének minden napján emlékezett arra, hogy milyen szerencsés, mert szabadon élhet Bűbájföldén, és milyen sokkal tartozik az olyan embereknek, mint amilyen a nagyapja is volt. Egy jóra való, szófogadó unoka ott helyben összetépi ama meghívót. Egy jóra való, szófogadó unoka házasságot köt valakivel, aki biztos hátteret teremt számára, és gyermekeket szül neki, akiknek ereiben az ő varázsereje csörgedezik. Boldog ugyan nem lenne, de legalább a vérvonala tovább élne a következő generációkban.

Abban a pillanatban azonban, kezében a régensherceg levelével, nem tudott szófogadóan viselkedni. Akár elárulta vele az őseit, akár nem, nagyanyja akár helyeselte a tettét, akár nem; ez volt az egyetlen módja annak, hogy gondoskodjon a családjáról.

Vissza kellett fizetnie az adósságát, amivel tartozott nekik.

Niamh elrejtette a levelet, és arcát a sós tengeri szél felé fordította. A Bűbáj-tenger úgy hullámzott előtte, akár egy nagy, szürke szövetdarab, és a hullámok csipkeberakásként fodrozódtak rajta. A kora hajnali fényben a végtelen lehetőségek óceánjaként ragyogott a víz.

– Tíz perc múlva kikötünk Pernyepoliszban! – kiáltotta a hajósina. – Tíz perc Pernyepoliszig!

Niamh ijedtében összerezzen, csípőjét beleverte a korlátba.

– Aú...!

A fájdalom azonnal megszűnt, ahogy megpillantotta a tengerből előbukkanó várost. Az áttetsző fehér köd úgy szállt fel a partról, mint egy

menyasszonyi fátyol, és a nap vékony sugarai beragyogták a zord horizontot. Niamh legszívesebben a vízbe vetette volna magát, hogy úszva tegye meg a partig hátralévő távolságot, de megmarkolta a korlátot, és erőt vett magán. Szinte beleremegett a várakozásba.

Mikor végre megálltak, és a dokkmunkások kikötötték a hajót a mólóhoz, Niamh összeszedte a holmiját, és elindult a kikötő felé. Az utastársai kiáltozva, lökdösődve hömpölyögtek körülötte. Több ember tolongott a fedélzeten, mint amennyit valaha is látott. Voltak, akik a síró csecsemőjüket ölelték szorosan magukhoz. A gyermekek összepréselődve kapaszkodtak anyjuk szoknyájába. A nála fiatalabb lányok – körmük alatt vastag koszréteggel – acélos tekintettel néztek keresztül rajta. Kétségbeesett elszántságtól büzlöttek mindannyian. Semmi kétség afelől, hogy egytől egyig hátrahagyták családjukat és otthonukat a pernyepoliszi munkakeresés reményében. Niamh attól tartott, hogy nagyanyjának mégiscsak igeza volt. Talán tényleg ideje megtanulnia, hogy a világ milyen kegyetlen.

Niamh az életéért küzdött, míg a nyomakodó vállak és útításkák rengetegében tolongott. Volt egy pillanat, amikor még a lába sem érte a földet. A testek áporodott, orrfacsaró bűze szinte elviselhetetlen volt, és bár már a kikötőbe ért, mégis úgy imbolygott, mintha a tengeren lenne.

Megtorpant, ujjait belemélyesztette a korlátként szolgáló nyirkos, foszladozó kötélbe. Bizonytalan járása ellenére sikerült kikerülnie a kikötőben cikázó patkányokat, és csodával határos módon ellenállt a kísértésnek, hogy bocsánatukért esedezzen. Végül szárazföldet ért a lába. Felnézett. Azon töprengett, vajon jó hajóra szállt-e Bűbájföldén.

A rakpart végében rá váró Pernyepolisz egyáltalán nem olyan volt, mint amire számított. Hol a fény és a csillogás? Hol vannak a burjánzó parkok és a nyüzsgő utcák? Az épületek fáradtan dőltek egymásnak, mintha másképp nem tudnák megőrizni az egyensúlyukat. Az átható szennyvíz és a sós víz szaga szinte mellbe vágta Niamh-t.

Nem, *ez minden bizonynal* Pernyepolisz! De ha nem találja meg a palotához vezető utat, nincs hová mennie. Nem volt elég pénze, hogy hazamenjen – nem mintha a hazatérés lehetősége szóba jöhetett volna. Nem tudná elviselni az édesanyja látványát, ahogy a varázslás tudománya híján még egy álmatlan éjszakát végigdolgozik, elszántan varrva a csipkekészítő lámpa halovány fényénél. Ahogy a nagyanyját sem, akinek a

legegyszerűbb varázslat is elszívja minden erejét. A megélhetésük gondja most már Niamh vállát nyomta. Elég erős volt ő, hogy elbírja ezt a terhet.

Mélyen beszívta a levegőt, és hunyorogva kémlelt a félhomályban. Amott, kicsivel arrébb észrevett egy hintót az utcai lámpa halovány fényében. Diszkrét, ugyanakkor elegáns, lakozott fekete színe még a köd-rétegen is átragyogott. Az oldalán a királyi család rubinvörös és ragyogó, aranyszínű címere díszelgett: egy rózsza, melynek szirmai aranyló cseppek-ként csillogtak. Olyan volt, akár egy tündérmesébe illő hintó. Attól félt, hogy ha elfordul, a hintó leereszkedik a földre, és visszaváltozik tökké a nappal kegyetlen fényénél.

Egyszer csak egy szolgáló lépett elő a hintó mögül. Komoly, határozott, szoborszerű kiállásával hihetetlenül magasnak tűnt remekbe szabott inasruhájában. Niamh megborzongott. A kocsi előtt állva, a gyér lámpafényben az inas szakasztott úgy nézett ki, mint az Igazak népének egyike, készen arra, hogy átvigye őt a Másvilágra. Hidegkék szemével lekicsinylően végigmérte, végül leereszkedően megkérdezte:

– Niamh O’Connor kisasszony?

Látszott rajta, hogy egyáltalán nem erre számított. Niamh ellenállt a kísértésnek, hogy lesimítsa a haját vagy megigazítsa a szoknyáját. Négy nap a tengeren nyilvánvalóan nem tett jót a megjelenésének. Megvillanította legmegnyerőbb mosolyát:

– Én lennék! – mondta.

Az inas, mintha csak egy kismacskaát ragadott volna meg a grabancánál fogva, elvette az útitáskáját.

– Nos, akkor jobban teszi, ha velem jön! – morogta.

A királyi palota külsejét mindenütt ablakok és ragyogó, fehér kövek borították, homlokzata alatt a hatalmas oszlopok úgy sorakoztak, akár a katonák. Az ősi világra emlékeztetett aprólékos, lenyűgöző kidolgozottsága. Niamh-nek még a lélegzete is elállt. Valóban csodálatos látvány volt, de az igazat megvallva, a könnyörtelen napfényben az épület olyan vakítóan ragyogott, hogy amikor ránézett, az szinte fájdalmat okozott neki.

– Húha! – suttogetta, arcát a hideg ablaküveghez nyomva.

Hogy létezhet abban a városban, ahol partot ért, ekkora gazdagság? Hihetetlen, hogy ez lesz az otthona erre a szezonra. Talán, ha szerencséje van, összefut valakivel, akit otthonról ismer. Legutóbb azt hallotta, hogy Erin Ó Cinnéide⁴ is a palotában dolgozik. Milyen pompás lenne olyan hosszú idő elteltével újra találkozni vele!

Minden nemesi család óriási személyzetet bérelt a szezonra, akiknek többsége Búbájföldéről érkezett. Barátainak leveleiből arra következtetett, hogy bár nem volt könnyű munka, de legalább biztosította a megélhetésüket. Búbájföldének a szabadságán kívül nem volt semmi egyebe. A Vész óta a föld még nem gyógyult meg teljesen, és az emberek sem heverték ki a veszteségeiket. Niamh gyermekkori barátainak többsége elhagyta Termővölgyet, és a jobb élet reményében átkelt a Búbáj-tengeren.

Ahogy a hintó lassított a palota előtt, Niamh megpillantott egy asszonyt – valószínűleg a kulcsárnőt –, aki karját a háta mögött keresztbe fonva az ajtóknál leskelődött. Unalmas fekete ruhájában mételeyként hatott a vakító fehérségben.

Az inas leugrott a hintóról, és kinyitotta az ajtaját. Egy másik a felhajtónál várakozott, hogy elvegye a holmiját. Minden csomagját elszállították, még mielőtt köszönésre nyitotta volna a száját. Amint kilépett a hintóból, azonnal ólmos fáradtság lett úrrá rajta. Az útításkája nélkül nem tudott mit kezdeni a kezével. Eddig legalább volt mivel lefoglalnia magát zavarában. Niamh felment a lépcsőn a verandára, gondosan ügyelve arra, nehogy szájátva bámulja a varázslatos kerteket és az udvaron művészien kialakított szobrokat. Mikor a kulcsárnő teljes figyelmét neki szentelve rászegezte tekintetét, Niamh lába földre gyökerezett.

A félelmetes kulcsárnő – egy jól megtermett, derék asszony – nem lehetett idősebb a nagyanyjánál. Rideg arcából szigorúan hátrafésülte fekete haját. Olyan szúrósan nézett Niamh-ra, mintha fel akarná nyársalni a tekintetével. Nem is tudta, mitévő legyen. Erin egy nagy házban dolgozott, és kötetnyi levelet küldött haza, melyek az udvari pletykákról és a nemesi élet bonyodalmairól regéltek. Niamh azonban sosem törődött velük. Bárcsak nagyobb figyelmet szentelt volna akkor nekik!

⁴ Ósi gael eredetű név, jelentése: sisakfejű. Ejtisd: Kinajdju.

– Nagy öröömre szolgál, hogy megismerhetem. Niamh Ó Conchobhair vagyok – pukedlizett.

Semmi válasz. Amikor végül vette a bátorságot, és felpillantott, a kulcsárnő homlokát ráncolva, rosszállóan méregette.

– Tud valamit kezdeni ezzel az akcentussal? – kérdezte.

Niamh a döbbenettől hirtelen szóhoz sem jutott. Nagyanyja figyelmeztette, hogy az újvilágbeliek nagyon ellenségesek tudnak lenni a bábajosokkal, azonban a megvetés ilyen egyértelmű megnyilvánulását eddig még nem tapasztalta.

– Attól tartok, nem, asszonyom. Az elnézését kérem!

– Kár! – csettintett a nyelvvel a kulcsárnő. – Szólítson Knight asszonynak! Ófelsége, a régensherceg látni kívánja önt. Néhány dolgot meg akar vitatni önnel a munkáját illetően.

Niamh kihúzta magát. Újvilág régenshercege találkozni óhajt vele? A *munkája* miatt? Knight asszony is minden bizonnyal tudná tájékoztatni őt bármiről, ami az itt-tartózkodásával kapcsolatos.

– Velem? Biztos benne? – ágált Niamh.

– Teljes mértékben – válaszolta Knight asszony szenvtelenül. – Ófelsége szereti kivenni a részét az udvar dolgainak irányításából. Gyakorlatias ember.

Niamh látta már, hogy milyen ember is ez a régensherceg: túlságosan fontoskodó. El sem tudta képzelni, hogy miként vezethet egy egész országot, ha egy bábájföldi varrónő ügyeivel való foglalatosság is leköti Őmél-tósága figyelmét.

Vajmi keveset tudott a királyi családról. Annyit azonban igen, hogy nyolc évvel ezelőtt a király egészségi állapota hirtelen megromlott, és sohasem tért vissza a közéletbe. A felesége négy évvel ezelőtt hunyt el egy tragikus balesetben. A legidősebb fiukat, *Jack* herceget a parlament megtette régenshercegnek az édesapja felgyógyulásáig vagy – isten ments – haláláig. A fiatalabb fiúról, Christopher hercegről azonban – azon kívül, hogy egy hónap múlva megházasodik – semmit sem tudott.

De ha a régensherceg olyannyira akkurátus, akkor nem találkozhat vele ilyen állapotban. Finoman szólva is szörnyő izzadságszag áradt a testéből a hajón töltött négy nap után. Csak az ég tudja, hogy nézhetett ki a haja. Mostanra már biztosan több csomó volt benne, mint fonat.

– Attól tartok, nem vagyok megfelelő állapotban a találkozáshoz – próbálkozott Niamh.

– Az egyszer biztos! Ellenben, ha már egyszer elhatározta magát, Ófelsége nem szereti, ha megvárakoztatják. Kövessen! – utasította a kulcsárnő.

Niamh-et válaszra sem méltatva Knight asszony sarkon fordult, és eltűnt a házban. Niamh követte, de hirtelen megtorpant. Az ajtó túoldalán egy teljesen más, csillogó és különös világ tárult elé, olyan, mint az Igazak népének birodalma, a Domhan Síoraí.⁵

– Ó! – sóhajtotta.

A palota felülmúlta a legvadabb elképzeléseit is. Az ívesen faragott fali panelektől a kárpitozáson és a függönyökön át a fényes textíliáig minden pazar és elegáns volt. A bútorok ragyogtak: itt egy aranyberakás a párnán, ott egy réz oroszlánfejvel díszített székláb. Nem beszélve a rózsafából készült halszákapadlóról... Megtiszteltetés volt, hogy ráléphetett a mocskos talpú utazócsizmájával.

– Nincs idő ámuldozni! – ripakodott rá a kulcsárnő.

– Bocsánat!

Knight asszony kifordult a folyosóról. Istenem, ez a nő igencsak szedi a lábát! Niamh bukdácsolva igyekezett lépést tartani vele. Ahogy haladtak, a szolgák kitértek az útból, és vigyázállásba vágták magukat. Néhányuk még meg is hajolt, mintha maga Knight asszony lenne a régensherceg. Mások azonban nem titkolt haraggal, dühösen méregették. Niamh megijedt, és tekintetét inkább az előtte haladó Knight asszony merev vállára szegezte. Olyan főnök nincs, akit mindenki egyformán kedvel, elmélt.

Végül megálltak egy ajtó előtt, ami kétszer olyan magas volt, mint Niamh. Az ajtó felett egy aranyból készült sólyom szobra tornyosult, karmaival feléjük nyúlt. Némi túlzásnak tűnt, de ez mit sem csökkentett rendkívüli szépségén.

– Ófelsége itt fogja fogadni önt – mondta Knight asszony. – Először Ófelségének szólítsa, majd utána *uramnak*. Megértette?

Niamh bólintott. Sosem örült még ennyire annak, hogy semmibe veszik. Gyomra görcsbe rándult, a torka teljesen kiszáradt. Reménykedett

⁵ Kelta eredetű kifejezés, jelentése: Örök Kárhozat. Ejtsd: Dahn Si-ree.

benne, hogy nem fogja lehányini ezt a gyönyörű szőnyeget. Akkor biztosan visszaküldenék Termővölgybe, vagy egyenesen az adósok börtönébe vinnék.

Lassabban, emlékeztette magát, pontosan úgy, ahogyan a nagyanyja már vagy ezerszer megtette korábban. *Ha lassítasz, kevesebb hibát vétesz!* Hogy idegességét enyhítse, testsúlyát áthelyezte a lábujjaira, és lerázta a kezeit. Mély levegőt vett, és belépett a szalonba.

Amikor szóra nyitotta a száját, hogy bejelentse magát, megbotlott a szőnyegben. Meglepetésében majdnem felkiáltott, de időben visszanyerte egyensúlyát, még mielőtt fejfel előre egy virágokkal teli vázába zuhant volna.

– Jól van? – kérdezte vendéglátója, Őfelsége, *Újvilág régenshercege* enyhe riadalommal a hangjában.

Niamh zavarában elpirult.

– Igen, Őfelsége. Köszönöm!

Ekkorra már visszanyerte bátorságát annyira, hogy felnézzen. A régensherceg felemelkedett a székéből. Niamh azt gondolta, hogy Őfelsége nem lehet több harmincnál, de megfáradt, görnyedt tartása egy nálánál húsz évvel idősebb férfira emlékeztette. Sötétbarna haja ellenvetést nem tűrve, olyan erősen volt lefésülve, hogy minden hajszála makulátlan rendben állt. Fekete, egyszerű kabátja egyenes szabású volt. Még a jegygyűrűjén – azon a szimpla aranykarikán – sem volt nyoma kopásnak. A szemöldöke ívétől szögletes arccsontjáig mindenéről ordított a *fegyelem*. Akárcsak egy márványból faragott szobor, tökéletesen otthonosan mutatott az ódon palotában.

Ellenben a mellette álló fiatalemberről Niamh képtelen volt levenni a szemét. A maga tizenennyolc événél ő sem lehetett idősebb. A reggeli fényben aranyló szeme ellenségesen izzott. És amikor a tekintetük találkozott, Niamh-nek egy pillanatra még a szívverése is kihagyott. Meg kellett kapaszkodnia a szék háttámlájában.

Keskeny, hosszúkás arca acélos volt, mint egy penge, majdhogynem... Nos, inkább veszélyesnek mondaná. Egy varrótüre emlékeztette. Félbe is törhetné akár, ha nagyon akarná. Bevágott hajtókájú, fekete zakót viselt, szénszínű selyemmellénnyel és gondosan megkötött, fekete nyakkendővel. Nem látott még ilyen egyszínű öltözetet – nappali viselethez képest

túl divatjamúlt és rettenetesen *unalmas*, ugyanakkor annyira kifogástalan volt a szabása, hogy a többi részlet említésre sem méltó. Haja, melynek színe az eső áztatta földre emlékeztette, a tarkóján volt összefogva.

A legszebb férfi volt, akit valaha látott.

De amint kinyitotta a száját, a varázs egy csapásra megszűnt.

– *Té* meg ki vagy? – kérdezte jeges méltósággal a hangjában.

2

Niamh azt gondolta, hogy valószínűleg félreértette. Vagy az úrfi talán csak viccelt. Igen, minden bizonnyal játékot űz vele. Senki – és legfőképpen egy nemesember – nem engedheti meg magának az efféle udvariasságot. Niamh elnevette magát, de a feszültség így sem csökkent. A fiatalember karját keresztbe fonva, fenyegetően méregette. A szemében kihívóan megvillanó fény nyilvánvalóan csapdát sejtetett.

Csak egy bolond harapna rá erre a csalira!

– Niamh Ó Conchobhair, szolgálatára! – válaszolta Niamh, és olyan mélyen pukedlizett, amilyen mélyen csak tudott, remélve, hogy ez a leg-helyénvalóbb, amit tehet. Óh, miért is nem *figyelt* jobban, amikor Erin az újvilágbeli előkelő körök bonyolult ügyeiről és szertartásos szokásairól fecsegett?

– Nagy megtiszteltetés számomra, hogy találkozhatok önnel – mondta.

Olybá tűnt, hogy ez nem kielégítő válasz a fiatalember kérdésére, ha volt egyáltalán bármi is, ami elégedettségére szolgált.

– Ebben biztos vagyok – felelte szárazon, majd a régensherceghez fordult, és megkérdezte: – Miért is vagyok én most itt?

– Ő a varrónőd, Kit – mondta a régensherceg nem titkolt ingerültséggel a hangjában.

A *varrónőd*. Arcából kifutott a vér, amikor rájött, hogy mi is történik valójában. Ez a kiállhatatlan, goromba fráter a régensherceg öccse.

Újvilág királyának második fiúgyermeke. Christopher herceg, Kristályforrás nagyhercege. *A vőlegény.*

Kit még csak arra sem méltatta, hogy ránézzen.

– Ó, akkor kelepcébe csaltál! – morogta.

– Nem is sejtettem, hogy egy bemutatkozás ekkora teher számodra! – fogta halkabbra a régensherceg. – Bizonyára megbocsátasz nekem, amiért azt gondoltam, hogy szeretnél beszélni velem, mielőtt méretet vesz rólad.

– Miért is gondolnád másképp? – lázadozott Kit, és minden szótagot dühösen megnyomott. – Állok rendelkezésére, uram!

Ekkor Niamh egy kerámiaváza hangjára lett figyelmes, ahogy darabokra tört, és csörömpölve a padlóra hullottak a szilánkjai. A hang irányába fordult, és majdnem elájult az ijedségtől. A szoba sarkában álló magyalbokor burjánzani kezdett, a levelek ezete varázslatos aranyszínben ragyogott. A gyökerei a kerámiát szétrepesztve, erőszakosan törtek utat maguknak. Megindult a növekedése, és tökéletes, szoborszerű formát alkotott. A régensherceg dühe is olyan pedánsnak és fégyelmezettnek hatott, mint ő maga.

Niamh szerencsére elég gyorsan felocsúdott a kezdeti sokkból, éppen időben ahhoz, hogy a döbbenettől nehogy távra maradjon a szája. Generációról generációra szállva a világban lévő varázserő mindig megkopott egy kicsit. A mágiának ilyen erős megnyilvánulása ritkaságszámba ment ebben a korban.

Niamh az újvilágbeli királyi család hatalmas erejéről szóló horrortörténeteken nevelkedett. Arról, hogy hogyan hozták rájuk a Vészt a talaj tönkretételével, vagy hogy a bűbájföldi szabadságharc alatt tüskebokrok nőttek ki a földből, és élve felnyársalták a férfiakat. Niamh mindig is azt gyanította, hogy ezek a legendák túloztak. Ezúttal viszont megkérdőjelezte, mire is képesek a Carmine-ok.

Miként bánhatott a régensherceg édesapja ilyen felelőtlenül ekkora erővel? Ha akkoriban másképp cselekedett volna, talán Niamh családját is megkímélte volna a sok nehézségtől. Talán kevesebb embernek kellett volna hajóra szállnia. Talán neki sem kellett volna mindent hátrahagynia, hogy gondoskodhasson a szeretteiről. Olyan erővel és olyan hirtelen tört rá a harag, hogy maga is megdöbbsent.

De a régensherceget annyira lefoglalta az öccse, hogy Niamh-et figyelemre sem méltatta. Ófelsége összeszorított fogakkal sóhajtozott. Az aranyló fény megfakult a szemében, és újra a nyugalom mintaképévé vált. Egyszer csak, mintegy varázsütésre, egy cseléd lépett ki az árnyékból, elővett egy ollót a mellzsebéből, és elkezdte megnyírni a magyalbokrot: a pengék ütemes csattogása felverte a néma csendet. Egy másik szolga is megjelent, hogy összeseperje a cserép szilánkjait, és amilyen gyorsan ott termett, olyan gyorsan el is tűnt.

– Hamarosan folytatjuk ezt a beszélgetést, de négy szemközt! – Ezzel a régensherceg, nyilvánvalóan véget vetve a Kittel való társalgásnak, Niamh felé fordult. Szörnyen komolynak hatott, mintha nem is egy bűbájos, hanem egy nemesasszonnyal beszélne. Miután saját gondolatai is sötét fordulatot vettek, és a kulcsárnő is olyan lekezelően bánt vele, ez most teljesen kibillentette az egyensúlyából.

– Nagyon sajnálom, O’Connor kisasszony! Az öcsém megfélekedezett magáról.

Kit nevetésnek nem nevezhető hangot hallatott:

– Bármit is akarsz mondani nekem, elmondhatod itt is.

Niamh felháborodott. Ő egy érző lény, nem egy bútordarab vagy egy eszköz, amit felhasználhat a kis családi magánháborújában. Talán kétszer is meggondolhatná, mielőtt a bátyját – a királyság tényleges uralkodóját méghozzá – ilyen nyíltan kellemetlen helyzetbe hozza egy idegen előtt. Mielőtt átgondolta volna, már ki is csúszott a száján:

– Akkor ezt úgy értsem, hogy önt nem érdekli a divat?

A levegő megtelt feszültséggel. Mindkét herceg meglepetten bámult rá. Niamh mindent megtett, hogy össze ne roskadjon figyelmük súlya alatt.

Atyáé! Mít tett?

Kit ismét elkomorodott.

– Nem, nem érdekel. Szerintem időpocsékolás.

E kurta elutasítás megdöbentette Niamh-et. A herceg még csak meg sem próbált udvariaskodni, amikor az élete munkáját becsmérelte. Amilyen vidáman csak tudta, a következőt felelte:

– Én magam szenvedélyesen rajongok iránta.

– Valóban? – Kit meglepően kíváncsinak hangzott, ami elégedettséggel töltötte el a lányt, és elgondolkodtatta azon, hogy mit feleljen.

Többféle válasszal is tudott volna szolgálni erre a kérdésre. Azért, mert a varrás volt az egyetlen dolog, amiben jó volt. Azért, mert két generáció óta ő volt az egyetlen a családjában, akinek – varázsereje által – érzéke volt a kihalófélben lévő tudományhoz, ezért őrá hárult a feladat, hogy megőrizze azt. Azért, mert a felelősségérzet, a hosszú munkával töltött órák és a rengeteg könny ellenére a világon kevés dolog tudta boldogabbá tenni annál, mint hogy örömet szerez az embereknek. Végül valami kevésbé veszélyes, de őszinte választ adott:

– Szeretem a gyönyörű dolgokat, és szeretek olyan dolgokat készíteni, amiktől az emberek gyönyörűnek érzik magukat.

– Micsoda ostobaság! – A herceg lekicsinylő és megvető válasza sebet ejtett Niamh lelkén.

– A szépség nem ér annyit, hogy neki szentelje az életét. A hízelgők és a pökhendi bolondok játszótere csupán.

Niamh összereszt. Nemcsak hogy faragatlan volt a herceg, de még *aljas* is. És őszintén, teljesen észszerűtlen. Ő volt az, aki házasodni készült. Ő volt az, aki olyan drága cipőt hordott, ami neki egyhavi jövedelmébe kerülne. Ő volt az, aki gyakorlatilag divatmagazinba illő selyemmellényt viselt. Selyem! Nyáron, ráadásul! Remélte, hogy jól megizzad benne! Remélte, hogy...

– Mutass egy kis tiszteletet a vendégünk iránt, Christopher! – mondta élesen a régensherceg. – Igaz, hogy a köznép soraiból való, de isteni vér csörgedezik az ereiben.

Niamh még sosem hallotta azt a kifejezést, hogy *isteni vér*, de egyértelmű volt, hogy a régensherceg mit értett alatta: művészet, teremtés, *varázslat*. Ha az újvilágbeliek is úgy vélik, hogy a varázserejük isteni eredetű, akkor az újvilági és a bűbajos legendák nem különböznek annyira, mint azt elhittették vele.

Réges-régen, úgy mesélték, több száz isten hajózott Bűbájföldre, és az otthonukká tették azt. Mielőtt elrejtöztek volna a köd mögé a Domhan Síroái-ben, néhányuknak halandó szerelme lett, és gyermekeikben továbbörökítették a varázslatot. Mindenki, akit a varázslat tudományával megáldottak, azt állította, vissza tudja vezetni őseit egészen az Igazak népéig. Ott volt Luchta, aki kardokat és pajzsokat készített, amikkel képes volt megfordítani a csata kimenetelét; Dian Cecht, akinek az orvosságai

bármilyen sérülést meggyógyítottak; Goibniu, kinek a lakomái egy egész évszázadra elűzték az emberek éhségét; Bres, aki ezüst nyelvvel bármilyen vitának azonnal véget vetett; Delbaeth, aki akár egy sárkány, tüzet okádozott; és ott volt még a névrokona, Niamh. A sors kegyetlen iróniája, hogy az Örök Ifjúság Földjének királynője után kapta a nevét.

– Ahogy óhajtod, Jack! – Kit újra Niamh felé fordult. – Akkor lássuk!

A lány megértette a ki nem mondott fenyegetést: *Adj egy indokot, hogy ne tegyelek fel arra a hajóra.* Kit nem gondolta magát feljebbvalónak, tudta, hogy az. Attól a pillanattól kezdve, hogy megkapta a régensherceg meghívóját, Niamh érezte, hogy ez nem egy jutalom az eddigi munkája elismeréseként, hanem egy próbatétel kezdete. Itt közemberként, bűbájosként kénytelen lesz kétszer olyan keményen dolgozni, hogy elismerjék. Az eltökéltsége és az izzó vágya – hogy bizonyítsa nemcsak a saját igazát, hanem Kit *tévedését* is – félresöpörte félelmeit.

– Örömmel! – válaszolta, sokkal dühösebben és tüzebben, mint ahogy azt szeretne volna.

– De szükségem lesz a varrókészletemre.

A régensherceg – Jack – még az ujját sem mozdította, és egy szolgáló máris ott termett.

– Rögtön itt lesz. Kérem, foglaljon helyet, és helyezze magát kényelembe!

Óvatosan leült az egyik karosszék szélére.

– Köszönöm, Öfelsége! – mondta.

Egy perccel később vissza is tért a cseléd Niamh utazótáskájával. A lány végigsimított csekély világi javain, fájdalmasan tudatában volt annak, hogy mennyire durvának tűnhetett az ő élete számukra. Végül megtalálta a hímzőkeretét, az ollóját, egy tekercs fonalat és a túpárnáját. Lemért, majd lenyisszantott egy megfelelő hosszúságú fonalat. Amikor végre volt mersze felpillantani, Kit olyan mélyrehatóan bámulta, hogy az idegei pattanásig feszültek.

Nem, emlékeztette magát. *Sohasem látott még hozzád hasonlót.*

Nem a legfeltűnőbb varázserő volt az övé. Valamikor réges-régen, az elveszett időben, egy Ó Conchobhair által készített köpeny talán egész seregeket tudott térdre kényszeríteni. Niamh azonban sohasem akarta megváltoztatni a világot. Az ő ügyfeleit csak a ruha szabása és az ő

varázstudománya érdekelte. Bármit is varrt, annak csábító varázsereje volt. Talán így lehetne leírni: ha meglátsz valakit egy Niamh Ó Conchobhair-darabban, rögtön érzéseket ébreszt benned. Képes volt egy fiatal özvegyet a szomorúság mintaképvé formálni, és a petrezselymet áruló penészvirágokat a bálozók számára láthatatlanná varázsolni. Sőt, két évvel ezelőtt ő tette Caoimhe Ó Flaithbertaigh-t hercegnevővé.

Hangosan kifújta a levegőt. Képes rá, meg tudja csinálni!

Egy félkész zsebkendő volt a hímzőkeretére erősítve. Ez volt az, amin az Újvilág felé tartó hosszú hajóúton dolgozott. Aprólékosan rávarrta a vadvirágokat, amelyek annyira színpompásak voltak, mintha valódiak lettek volna – mintha csak kipréselték volna, és ott felejtették volna őket egy selyemdarabkán. Mire a végére ért, harminc különféle színű fonalat használt fel. Elegendő volt csak rápillantania ahhoz, hogy vágyakozást érezzen azok után a dolgok után, amelyeket élete során elveszített. A nyárra gondolt, miközben a varázslat felpeszdült a vérében. Mindig ez volt a leggyönyörűbb évszak Termővölgyben: a mezítlábas gyermekek önfeledten szaladgálhattak a mezőkön, és a tenger felől érkező hűs szellő letörölte ve-rejtéktől gyöngyöző homlokát. Azok az idők mindig örökkévalónak tűntek, csordultig voltak lehetőségekkel és vég nélküli boldogsággal. Ezeket az emlékeket szötte bele ebbe a darab selyembe, az emlékeket, amelyek életben tartották őt a sötéten hullámozó Búbáj-tengeren.

Kész.

Éles, tűhegynyi szúrást érzett a mellkasában, és a varázslat megtörtént. A fonál úgy csillogott, mintha finom napsugarat tartana az ujjai között. Bársonyos ragyogása betöltötte a termet, táncra kelt az arany képkereteken és a kanapét díszítő rézgombokon.

Kit szitkozódott, olyan halkán, hogy majdnem elkerülte Niamh figyelmét.

Minden más ködbe veszett, csak kettejük és a sóvárgás gyengéd fájdalma vezette a tűt és a fonalat. A herceg ajka kinyílt, Niamh varázslatának fénye tükröződött a szemében. Melegség öntötte el a lányt, és furcsán bizsergett a gyomra. Ha nem tudta volna, hogy képtelenség, azt gondolta volna, hogy csodálatot lát a herceg arcán.

Nem, minden bizonynal csak képzelődött. Elfordította tekintetét a hercegről, és elkezdett próó aranyszínű díszítéseket hímezni a selyembe.

Mire befejezte, a szirmokat napfény szötte át, és a leveleken harmatcseppek csillogtak. Amilyen óvatosan csak tudta, elnyisszantotta a fonalat, és a selyemdarabot eltávolította a hímzőkeretről.

– Nem sok ugyan, de nem szeretném egész nap rabolni az idejüket – mondta, és Kit felé nyújtotta az elkészült zsebkendő. – Remélem, ez segít megérteni, mire vagyok képes.

Amikor Kit elvette tőle a zsebkendő, egy pillanat alatt öt évvel fiatalabbnak tűnt. A tekintetét elhomályosították az emlékek, az egyik gondolatban messzire repítette. Különösen mélyen érinthette, de a pillanat varázsa hamar tovaszállt. Kit úgy dobta el a zsebkendő, mintha megégette volna. Niamh szíve elszorult, amikor meglátta, hogy munkája ott hever a földön összegyűrve. Kit még egy darabig elvörösödve bámulta a textildarabot.

– Ez csak valamilyen trükk! – kiáltotta mérgesen.

Jack legalább megkímélte a megaláztatástól, hogy védekeznie kelljen:

– Egy szót se többet, Christopher! O’Connor kisasszony a legjobb varrónő, akit csak találtam, és ő fogja elkészíteni a ruhákat.

Kit, mint egy sarokba szorított vadállat, felpattant a székéből. Ugyan egy fejjel alacsonyabb volt a bátyjánál, de haragja betöltötte a termet.

– Inkább meztelenül megyek az esküvőre, semhogy valami olyat vegyek fel, amihez neki bármi köze is van!

Niamh-ben forrt a düh, remegve igyekezett visszafogni magát. Szeme megtelt könnyel. *Trükk?* A nagyanyja még azelőtt megtanította őt varrni, hogy járni tudott volna. Egész életét a tudománya tökéletesítésének szentelte, és ez volt a legtisztább, legigazibb dolog, amit valaha ismert. A lelke egy részét hímezte bele abba a zsebkendőbe, és a herceg meg úgy bánik vele, mintha vérig sértette volna! A legjobban az fájt neki, hogy még anynyi tisztesség sem szorult belé, hogy egyenesen a szemébe mondja. Még csak rá sem nézett.

– Elég! – mondta Jack. – Döntöttem. Az udvart elbűvölte a munkájával. Castilia királya Rosa hercegnővel két napon belül megérkezik. Már így is túl sokáig voltál távol az udvartól, öcsém. Elvárom, hogy jó benyomást tegyél rájuk.

Kit tekintete elkomorult, de nem szólt egy szót sem. Niamh el is csodálkozott rajta.

Távol az udvartól? Nem volt szokatlan, hogy a fiatal nemesek hosszú utazásokon vettek részt, de az, ahogyan Jack mondta... Inkább büntetésnek hangzott.

– Ami önt illeti, O’Connor kisasszony – folytatta Jack fáradtan –, mondja meg a személyzetnek, hogy mire van szüksége, és idehozatom önnek. Természetesen csak akkor, ha nem gondolta meg magát.

– Nem, uram! Köszönöm! – mondta a kelleténél kicsit hangosabban. Önuralmat gyakorolt, és meghajolt a régensherceg előtt. – Élni fogok a lehetőséggel.

Ekkor bizonytalan kopogás hallatszott, az ajtó megnyikordult, résnyire nyílt, és egy tompa hang közölte:

– Ófelségének üzenete érkezett!

– Ne bujkáljon már ott, mint egy félkegyelmű! Jöjjön beljebb! – Jack igyekezett türelmet erőltetni magára, lehunyta a szemét. – Mi az?

Az apród – tekintetét a földre szegezve – a résnyire nyílt ajtó küszöbén ácsorgott. Egy borítékot tartott ernyedt ujjai közt:

– Egy újabb levél Helen Carlile kisasszonytól, uram.

– Az ég szerelmére! – Jack átvágott a termen, és kitépte az apród kezéből a levelet. *Ennyit az udvari bájról*, gondolta Niamh. – Egy újabb? Egy újabb Helen Carlile által küldött levél miatt zavar meg?

– Bocsásson meg, uram! – esedezett az apród. – Az utóbbi napokban ez már a harmadik üzenet tőle, ezért bátorkodtam ama feltételezésbe bocsátkozni, hogy sürgős lehet.

– Rosszul feltételezte! – tépte össze Jack a levelet. – Ma nincs időm annak a nőnek az álszenteskedésére, és ami azt illeti, semmikor máskor sem! Legközelebb küldje neki vissza! Nem is! Inkább égesse el! Nem szeretném még egyszer meghallani Helen Carlile – vagy ha már itt tartunk, Love-lace – nevét ebben a házban! Megértették?

– Természetesen, uram! – Az apród nem távozott rögvest. Félve köszöndített Kitre és Niamh-re, mintha attól tartana, hogy túl sokat fecsegett. – Lenne itt még valami, uram! A komornyikja... Az adott körülmények között, feltételezem, azonnal tudni szeretné...

Jack motyogott valamit az orra alatt. Hirtelen nagyon fáradtnak tűnt, de mire Niamh egyet pislogott, Jack újra magára öltötte érzelemmentes arckifejezését.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Rendben! Tüstént küldessen Knight asszonyért! A dolgozószobában fogok beszélni vele.

– Igenis, uram!

– Elmehet!

Amikor az ajtó bezáródott az apród mögött, Jack olyan szenvedő sóhaj hallatott, amihez foghatót Niamh még soha életében nem hallott.

– Ha megbocsátanak!

Hogyan lehetséges az, elmélkedett Niamh, hogy egy komorna és egy apród így felzaklasson egy herceget? És ki az a Lovelace?

Kitre szegezte a tekintetét, hátha ő segít megérteni a történeteket. Kit arckifejezése azonban semmit sem árult el bátyja sietős távozásával kapcsolatban. Sőt, olyan gyűlölködően nézett, hogy Niamh-nek még a lélegzete is elakadt tőle. Ez nem olyan utálkozó nézés volt, mint amelyet a fiatalabb fivérek szoktak váltani a bátyjukkal. Ez olyan keserű volt, mint az üröm, amely jó mélyen gyökerezik a földben.

Kit bizonyára régóta táplálja magában ezt a haragot.

Amikor Niamh elkapta a tekintetét, Kit fancsali képet vágott.

– Miért bámulsz így?

– Én, ö... – dadogta Niamh. Legszívesebben jól megszúrta volna egy tűvel. Méghogy ő? *Kit* volt az, aki *őt* bámulta! – Nem bámulom önt!

– Hogyne – mondta Kit, aztán felállt, és elhagyta a termet.

Niamh a kezébe temette az arcát. Ez volt élete nagy lehetősége, és természetesen a *világ* leggorombább és legbarátságtalanabb megbízóját kellett kifognia. A nagyanyjának igaza volt, ez a lehetőség túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Ez inkább egy agyafúrt csel. Olyan, mint a mesebeli mérgezett alma.

Semmi sem úgy történt, mint ahogy megálmodta.